I

(Πράξεις για την ισχύ των οποίων απαιτείται δημοσίευση)

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ (ΕΚ) αριθ. 574/1999 ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 12ης Μαρτίου 1999

περί καθορισμού των τρίτων χωρών οι υπήκοοι των οποίων πρέπει να διαθέτουν θεώρηση κατά την διάβαση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδιαίτερα το άρθρο 100 Γ,

την πρόταση της Επιτροπής [1],

τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου [2],

Εκτιμώντας:

(1) ότι, δυνάμει του άρθρου 100 Γ της συνθήκης, το Συμβούλιο καθορίζει τις τρίτες χώρες οι υπήκοοι των οποίων πρέπει να διαθέτουν θεώρηση για να διέρχονται τα εξωτερικά σύνορα των κρατών μελών·

(2) ότι η κατάρτιση του κοινού καταλόγου που περιέχεται στο παράρτημα του παρόντος κανονισμού αποτελεί σημαντικό βήμα προς την εναρμόνιση της πολιτικής των θεωρήσεων· ότι το άρθρο 7 Α δεύτερο εδάφιο της συνθήκης ορίζει ιδίως ότι η εσωτερική αγορά περιλαμβάνει ένα χώρο χωρίς εσωτερικά σύνορα μέσα στον οποίο εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων σύμφωνα με τις διατάξεις της συνθήκης· ότι οι άλλες πλευρές της εναρμόνισης της πολιτικής στον τομέα των θεωρήσεων, μεταξύ δε άλλων οι προϋποθέσεις χορήγησης θεωρήσεων, καθορίζονται από τα κράτη μέλη εντός του κατάλληλου πλαισίου·

(3) ότι κατά την κατάρτιση του εν λόγω κοινού καταλόγου θα πρέπει να ληφθούν προ παντός υπόψη οι κίνδυνοι ως προς την ασφάλεια και τη λαθρομετανάστευση· ότι, πέραν αυτού, ρόλο παίζουν επίσης και οι διεθνείς σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών και των τρίτων χωρών·

(4) ότι θα πρέπει να καθορισθούν εντός του κατάλληλου πλαισίου, οι αρχές βάσει των οποίων ένα κράτος μέλος δεν επιτρέπεται να απαιτεί θεώρηση από πρόσωπο που επιθυμεί να διαβεί τα εξωτερικά του σύνορα, εφόσον διαθέτει θεώρηση εκδοθείσα από άλλο κράτος μέλος, που πληροί τις εναρμονισμένες προϋποθέσεις για έκδοση θεώρησης και ισχύει για όλη την Κοινότητα, ή όταν το εν λόγω πρόσωπο διαθέτει κατάλληλο τίτλο εκδοθέντα από κράτος μέλος·

(5) ότι ο παρών κανονισμός δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να αποφασίζουν σύμφωνα με ποιές διαδικασίες οι υπήκοοι τρίτων χωρών που διαμένουν νομίμως στο εδαφός τους μπορούν να επιστρέψουν σ' αυτό μετά από απουσία τους από το έδαφος της Ένωσης κατά τη διάρκεια ισχύος του τίτλου διαμονής τους·

(6) ότι σε ιδιάζουσες περιπτώσεις οι οποίες δικαιολογούν εξαίρεση από την κατ' αρχήν υφιστάμενη υποχρέωση θεώρησης, τα κράτη μέλη δύνανται, βάσει του δημοσίου διεθνούς δικαίου ή βάσει εθίμου να εξαιρούν ορισμένες κατηγορίες προσώπων από την υποχρέωση θεώρησης·

(7) ότι λόγω των διαφορετικών νομοθετικών διατάξεων περί απάτριδων, προσώπων που έχουν το καθεστώς του πρόσφυγα και προσώπων που επιδεικνύουν διαβατήριο ή ταξιδιωτικό έγγραφο εκδοθέν από εδαφική οντότητα ή αρχή που δεν έχει αναγνωρισθεί ως κράτος από όλα τα κράτη μέλη, τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίζουν αν αυτές οι κατηγορίες προσώπων υποχρεούνται σε θεώρηση, όταν η εδαφική οντότητα ή αρχή δεν περιλαμβάνονται στον εν λόγω κοινό κατάλογο·

(8) ότι η προσθήκη νέων οντοτήτων στον κατάλογο αυτόν πρέπει να λαμβάνει υπόψη τις διπλωματικές προεκτάσεις της και τους σχετικούς προσανατολισμούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης· ότι, πάντως, η εγγραφή μιας τρίτης χώρας στον κοινό κατάλογο ουδόλως προδικάζει το διεθνές νομικό καθεστώς της·

(9) ότι ο καθορισμός των τρίτων χωρών οι υπήκοοι των οποίων πρέπει να διαθέτουν θεώρηση κατά τη διάβαση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών πρέπει να γίνει σταδιακά· ότι τα κράτη μέλη επιδιώκουν συνεχώς την εναρμόνιση των πολιτικών τους στον τομέα των θεωρήσεων έναντι των τρίτων χωρών που δεν περιλαμβάνονται στον εν λόγω κοινό κατάλογο· ότι η υλοποίηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων όπως προβλέπεται στο άρθρο 7 Α της συνθήκης δεν πρέπει να θίγεται από τις παρούσες διατάξεις· ότι το πρώτο εξάμηνο του 2001, η Επιτροπή θα πρέπει να συντάξει έκθεση για την πρόοδο της εναρμόνισης·

[1] ΕΕ C 11 της 15. 1. 1994, σ. 15.
[2] ΕΕ C 128 της 9. 5. 1994, σ. 350 και γνώμη που υιοθετήθηκε στις 10 Φεβρουαρίου 1999 (δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα).

(10) ότι για να εξασφαλιστεί η διαφάνεια της εν λόγω διαδικασίας καθώς και η ενημέρωση των ενδιαφερομένων, κάθε κράτος μέλος θα πρέπει να ανακοινώνει στα λοιπά κράτη μέλη και στην Επιτροπή τα μέτρα που λαμβάνει στα πλαίσια του παρόντος κανονισμού· ότι, για τους ίδιους λόγους, αυτές οι πληροφορίες πρέπει επίσης να δημοσιεύονται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,*

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ:

Άρθρο 1

1. Οι υπήκοοι των τρίτων χωρών οι οποίες περιλαμβάνονται στον κοινό κατάλογο του παραρτήματος πρέπει να διαθέτουν θεώρηση κατά τη διάβαση των εξωτερικών συνόρων των κρατών μελών.

2. Οι υπήκοοι χωρών οι οποίες περιλαμβάνονται στον κοινό κατάλογο υπόκεινται στις διατάξεις της παραγράφου 1, έως ότου το Συμβούλιο αποφασίσει άλλως δυνάμει της διαδικασίας της οικείας διάταξης της συνθήκης.

Άρθρο 2

1. Τα κράτη μέλη αποφασίζουν εάν οι υπήκοοι τρίτων χωρών οι οποίες δεν περιλαμβάνονται στον κοινό κατάλογο υποχρεούνται να διαθέτουν θεώρηση.

2. Τα κράτη μέλη αποφασίζουν εάν οι απάτριδες και τα πρόσωπα που έχουν το καθεστώς του πρόσφυγα υποχρεούνται να διαθέτουν θεώρηση.

3. Τα κράτη μέλη αποφασίζουν εάν τα πρόσωπα που επιδεικνύουν διαβατήριο ή ταξιδιωτικό έγγραφο εκδοθέν από εδαφική οντότητα ή αρχή που δεν έχει αναγνωρισθεί ως κράτος από όλα τα κράτη μέλη υποχρεούνται να διαθέτουν θεώρηση, όταν η εδαφική οντότητα ή αρχή δεν αναφέρεται στον κοινό κατάλογο.

4. Εντός δέκα εργασίμων ημερών από την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού, κάθε κράτος μέλος ανακοινώνει στα λοιπά κράτη μέλη και στην Επιτροπή τα μέτρα που λαμβάνει σύμφωνα με τις παραγράφους 1, 2 και 3. Τα μέτρα που λαμβάνονται αργότερα δυνάμει της παραγράφου 1 ανακοινώνονται επίσης εντός πέντε εργασίμων ημερών.

Η Επιτροπή δημοσιεύει, προς ενημέρωση, τα μέτρα που ανακοινώνονται δυνάμει της παρούσας παραγράφου, καθώς και την εκάστοτε προσαρμογή τους, στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.*

Άρθρο 3

Το πρώτο εξάμηνο του 2001, η Επιτροπή συντάσσει έκθεση σχετικά με την επιτευχθείσα πρόοδο ως προς την εναρμόνιση της πολιτικής των κρατών μελών στον τομέα των θεωρήσεων έναντι των τρίτων χωρών που δεν περιλαμβάνονται στον κοινό κατάλογο και, εάν χρειαστεί, υποβάλλει στο Συμβούλιο προτάσεις για περαιτέρω μέτρα αναγκαία για την επίτευξη του στόχου εναρμόνισης που προβλέπεται στη συνθήκη.

Άρθρο 4

1. Ένα κράτος μέλος μπορεί να προβλέπει εξαιρέσεις για τους υπηκόους τρίτων κρατών οι οποίοι υπόκεινται σε υποχρέωση θεώρησης δυνάμει του άρθρου 1 παράγραφοι 1 και 2. Αυτό ισχύει ιδίως για τα πολιτικά πληρώματα της αεροπορίας και του ναυτικού, το πλήρωμα και τους ιπτάμενους συνοδούς βοηθητικών ή σωστικών πτήσεων και για λοιπά πρόσωπα που επεμβαίνουν σε περιπτώσεις θεομηνιών και δυστυχημάτων, καθώς και για τους κατόχους διπλωματικών, υπηρεσιακών και άλλων επισήμων διαβατηρίων.

2. Το άρθρο 2 παράγραφος 4 εφαρμόζεται κατ' αναλογία.

Άρθρο 5

Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοείται ως «θεώρηση» κάθε άδεια χορηγούμενη ή κάθε απόφαση λαμβανόμενη από κράτος μέλος, η οποία απαιτείται πριν από την είσοδο στο έδαφός τους ενόψει:

— διαμονής σ' αυτό το κράτος μέλος ή σε διάφορα κράτη μέλη για περίοδο που δεν υπερβαίνει συνολικά τους τρεις μήνες,

— διέλευσης μέσω του εδάφους αυτό του κράτους μέλους ή διαφόρων κρατών μελών με εξαίρεση τη διέλευση από τη διεθνή ζώνη των αεροδρομίων και τις μετακινήσεις μεταξύ αεροδρομίων ενός κράτους μέλους.

Άρθρο 6

Ο παρών κανονισμός δεν εμποδίζει τη μεγαλύτερη, και πέραν του κοινού καταλόγου, εναρμόνιση μεταξύ των κρατών μελών κατά τον καθορισμό των τρίτων χωρών οι υπήκοοι των οποίων πρέπει να διαθέτουν θεώρηση κατά τη διάβαση των εξωτερικών συνόρων.

Άρθρο 7

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την επόμενη ημέρα από τη δημοσίευσή του στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.*

Ο παρών κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος.

Βρυξέλλες, 12 Μαρτίου 1999.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

O. SCHILY

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΚΟΙΝΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ ΣΤΟ ΑΡΘΡΟ 1

I. ΚΡΑΤΗ

Αζερμπαϊτζάν
Αίγυπτος
Αιθιοπία
Αϊτή
Ακτή Ελεφαντοστού
Αλβανία
Αλγερία
Ανγκόλα
Αρμενία
Αφγανιστάν
Βιετνάμ
Βιρμανία/Μυανμάρ
Βόρεια Κορέα
Βουλγαρία
Γεωργία
Γκάμπια
Γκαμπόν
Γκάνα
Γουιάνα
Γουινέα
Γουινέα Μπισάου
Δημοκρατία του Κογκό
Δομινικανή Δημοκρατία
Ερυθραία
Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα
Ινδία
Ινδονησία
Ιορδανία
Ιράκ
Ιράν
Ισημερινή Γουινέα
Καζακστάν
Καμερούν
Καμπότζη
Κατάρ
Κεντροαφρικανική Δημοκρατία
Κίνα (*)
Κιργιστάν
Κογκό
Κομόρες
Κούβα
Κουβέιτ
Λάος
Λευκορωσία
Λίβανος
Λιβερία
Λιβύη
Μαδαγασκάρη
Μαλδίβες
Μαλί
Μαρόκο
Μαυρίκιος
Μαυριτανία
Μογγολία
Μοζαμβίκη
Μολδαβία
Μπανγκλαντές
Μπαχρέιν
Μπενίν
Μπουρκίνα Φάσο
Μπουρούντι
Μπουτάν
Νεπάλ
Νίγηρας
Νιγηρία
Ομάν
Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας (Σερβία και Μαυροβούνιο)
Ουγκάντα
Ουζμπεκιστάν
Ουκρανία
Πακιστάν
Παπουασία Νέα Γουινέα
Περού
Πράσινο Ακρωτήριο
Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας
Ρουάντα
Ρουμανία
Ρωσία
Σάο Τομέ και Πρίνσιπε
Σαουδική Αραβία
Σενεγάλη
Σιέρα Λεόνε
Σομαλία
Σουδάν
Σουρινάμ
Σρι Λάνκα
Συρία
Ταϊλάνδη
Τανζανία
Τατζικιστάν
Τζιμπουτί
Τόγκο
Τουρκία
Τουρκμενιστάν
Τσαντ
Τυνησία
Υεμένη
Φιλιππίνες
Φίτζι
Ζάμπια

II. ΕΔΑΦΙΚΕΣ ΟΝΤΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΡΧΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΙ ΩΣ ΚΡΑΤΗ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΜΕΛΗ

Ταϊβάν

(*) Όσον αφορά την Κίνα, εξαιρούνται οι κάτοχοι διαβατηρίων που έχουν χορηγηθεί από την «Hong Kong Special Administrative Region». Εφαρμόζεται το άρθρο 2: τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν να διατηρήσουν ή να αναθεωρήσουν τις απαιτήσεις τους έναντι των ατόμων αυτών όσον αφορά ζητήματα θεωρήσεων.